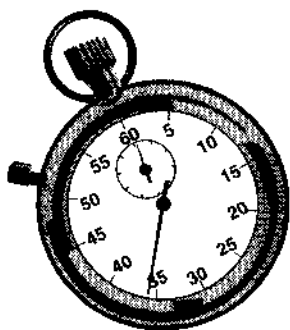

Змоча

Одного чоловіка неймовірно дратував шум навколо: ті запилені вулиці, перехожі, які вічно кудись поспішають, невдоволений шеф і сварлива дружина, метушливі діти, та й просто кожен-кожнісінський міський звук створював йому незручність. І він вирішив переїхати у село.

Там спершу все було чудово, але згодом найрізноманітніші звуки природи теж почали його «диставати» – то цвіркуні надто голосно скрекоцуть, то вода у струмочку дзеленчить, то птахи нав'язливо щечечуть, а інколи тишу розривало іржання коня чи кукурікання півня. Тож чоловік вирішив піти жити у печеру.

Спершу там було дуже добре, але зрештою він почув, як десь углибині печери капала вода і свистів вітер. Чоловік перейшов до іншої печери, де, здається, була ідеальна тиша і тут почув знову методичний нав'язливий шум і зрозумів, що на руці є годинник, який, механічно цокаючи, завдавав стільки клопотів. Коли чоловік нарешті його зняв і викинув, настав спокій.

Цією історією можна проілюструвати: все, що нам заважає, – це наше. Затиснута емоція, незабута кривда, затхле почуття. Якщо їх просто знайти і викинути, то тоді прийшов би і спокій. Обставини не можуть заважати людині, яка не носить на собі чи в собі нічого зайвого.

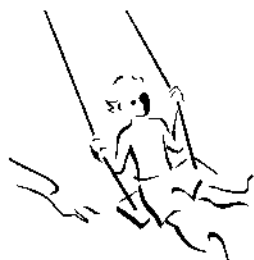
Однак у одній із версій ця притча має продовження: вже після викидання годинника у чоловіка знову з'явилось неприємне відчуття шуму навколо, і тоді він зрозумів: весь той час заважав стукіт власного серця.

Людина сама собі перший ворог. Людина сама собі вовк. Ніхто і ніщо не може заважати людині, яка товаришує і ладить із собою. Жод-

ні зовнішні обставини не створюють прикрощів і незручностей, якщо вони не знаходять підтримки всередині самої людини. Ніхто не спроможний створити нам стільки проблем, як ми самі собі. Тому коли навіть трапляється зла нагода, шукайте у собі чи у тому, що на вас, і пам'ятайте: лише позбувшись зайвого і прийнявши стукіт власного серця, можна віднайти себе.

Професія

Маленького хлопчика запитали дорослі:
– Ким ти хочеш стати, як виростеш?

– Щасливою людиною!

– Ти не зрозумів питання, – зауважили дорослі, – мається на увазі, що плануєш робити, яку професію освоїти...

– Ви не зрозуміли відповіді,.. – сказав хлопчик.

Дорослі втрачають найцінніше: розуміння того, що основне призначення людини – це бути щасливою у своєму житті. Шукаючи правильні, на їх думку, професії, заняття, вчинки, вони відкидають глобальну ідею самого Життя, у власне задоволення, але не всупереч іншим, а задля втілення великих ідей.

Бути «дорослим» означає не мати понад якусь-то кількість років, а радше мислити шаблонно і стереотипно, шукати, «як правильно», і відкидати все, що не вписується у «загальноприйнятті» рамки і норми. Бути отим маленьким хлопчиком (чи дівчинкою) означає переживати цей світ більше, аніж розуміти його.

Проблема

дного разу до вчителя підійшла молода дівчина, яка давно у нього займалася:

– Вчителю, я так довго вчилась і стільки всього практикувала, але ось нещодавно я не стрималась і зірвалась, таке враження, що ця проблема відкинула мене на декілька місяців. Невже це все намарне?

– Ні, вся твоя робота над собою принесла дуже багато користі. Бо якщо би ти не практикувала те, що практикувала, і не знала те, що знаси, та проблема взагалі би зруйнувала тобі життя.

Ми ніколи не знаємо, як би було насправді, якби колись раніше ми чогось не довідалися про себе, не практикували ту чи іншу техніку спілкування, не пробували би тренувати себе у різних умовах. Ми маємо можливість побачити тільки один сценарій власного життя, і майже ніколи нам не відкриваються альтернативи. Однак скоріш за все, якщо людина попередньо готувалась і вчилась, то труднощі, які вона переживатиме у своєму житті, будуть меншими і слабшими, аніж якщо б вона не займалася роботою над собою. Тож завжди пам'ятайте: жодна виконана вправа чи зусилля над собою не минули намарно – вони зміцнили ваш фундамент усередині.

Розуміти інших

– Як вам потрібно буде постійно розуміти інших, – сказав мудрець своїм учням.

– Добре, – відповів один із них, – я постійно намагатимуся знайти порозуміння, але якщо мені теж хоч на хвилюку потрібно буде, щоб мене вислухали і зрозуміли, то через довгі роки старань так і станеться, правда?

– Ні, ніколи не розраховуйте на чуже розуміння, навпаки, чим більше вам буде потрібно чужої любові й прийняття, тим менше вам її даватимуть і тим більше для себе проситимуть.

Коли даєте – віддавайте повністю, ніколи не очікуючи на повернення. Згорайте дотла, до пороху, який розвіє вітер і нічого не залишить. Бо коли хто дає щось і очікує на повернення, то пропонує гачок, а не рибу.

Нам, звісно, важко приймати той факт, що, постійно віддаючи, треба навчитися жити, не отримуючи нічого взамін, проте це єдиний шлях залишатися чесним із самим собою. Скільки би ви не віддавали, коли буде найбільш потрібно, ніхто нічого вам не поверне. Будьте до такого готові. Навіть більше того: кожного разу, коли щось потребуватимете від інших, давайте їм це самі. Ресурс (щастя, радість, любов ...) народжується не тоді, коли його беруть, а тоді, коли дають.

